

Sessizliğin Karanlığında

— Filiz · 09 Eylül 2025

Sensizliğin Karanlığında

Gittin...

Ardında suskun bir şehir bıraktın,
çöken gökyüzü,
düşen yıldızlar kadar ağır oldu yokluğun.

Ben hâlâ aynı yerdeyim,
ama hiçbir şey eskisi gibi değil.
Bir kahve fincanında yarım kalmış hayalin,
bir yastık ucunda soğumuş nefesin var.

Ellerim boşlukta,
tutacak bir umut arıyor.
Gözlerim yollarda,
gelmeyecek birini bekliyor.

Hani derler ya, zamanla alışır insan...
Ben alışamadım.

Her gün biraz daha eksiliyorum,
her gece biraz daha ölüyorum.

Sensizliğin adını öğrendim,
ama dilime yakışmıyor,
yüreğime hiç sığmıyor.
Çünkü ben,
sen ölürsen yaşayamam.

Geceler uzun,
günler anlamsız,
saatler kırık dökük parçalar gibi
üstüme yığılıyor.

Penceremin önünden geçen rüzgâr bile
eskisi gibi esmiyor artık.
Her şey sende başlıyor,
ve seninle bitiyor.

Bir gülüşün,
bir bakışın yetiyordu hayata tutunmama.
Şimdi boş bir avuçla,
karanlığın içinde kayboluyorum.

Gidene kalan nasıl yaşasın?
Bir mezar taşına dokunur gibi
adını anıyorum.
Bir dua gibi,
bir ağıt gibi,
senden geriye sadece acım kaldı.

Ne yazsam sana yetmiyor,
ne anlatsam içimdeki yangını söndüremiyor.
Benim için dünya sen demektin,
şimdi dünya
bir sessizlikten ibaret.

Ve bil ki;
her nefesim seni çağırıyor hâlâ,

her gözyaşıım toprağa senden düşüyor.
Sen gidersen,
ben de ardında kaybolurum.
Çünkü ben,
sen ölürsen yaşayamam...

Derya 🌹 08.09.2025/Ankara